



ЛАШЧЫНОЎСКАЯ Ксенія,
вучаніца 10 класа
ДУА «Гімназія № 19 г. Мінска».

Тэма: «*“Калі пойдзем са
школьнага двара...”*: школа ў маім
жыцці»

Добры дзень, мая дачушка! І хоць я яшчэ не ведаю, якога колеру твае вочы і валасы, яшчэ не чую, як ты смяешся ці спяваеш, і не магу ўзяць цябе за руку, я ўпэўнена, што размаўляю зараз з добрай і сумленнай дзяўчынкай. Таму спяшаюся падзяліцца самым патаемным... Сваімі ўспамінамі і спадзяваннямі.

У жыцці кожнага чалавека адбываюцца падзеі, якія назаўсёды застаюцца ў яго памяці і якія больш не будуць паўтарацца ніколі. Дзяцінства і шчодрая любоў матулі... Першыя перамогі і няўдачы... Сябры і цікавыя гульні... Навучанне ў школе...

Для мяне адным з самых светлых успамінаў назаўжды застаецца незабыўнае падарожжа ў краіну ведаў. Заплюшчваю вочы – і перада мной, як наяве, паўстае маленькая цёмнавалосая дзяўчынка з доўгай касой і велізарным белым бантам, якая з гонарам ідзе, моцна трымаючыся за матчыну руку, на лінейку, прысвечаную Дню ведаў. Гэта я. Колькі было тады хвалявання і радасці ў маленькай першакласніцы! Спадзяюся яшчэ раз перажыць гэтыя пудоўныя імгненні, калі павяду цябе ў першы клас.

Самыя цёплыя ўспаміны ў мяне аб першай настаўніцы Вользе Анатольеўне, якая для нас стала другой маці. Яна не толькі вучыла нас чытаць і пісаць, але і дапамагала нам

прызвычаіцца да незнаёмых абставінаў, паверыць ва ўласныя сілы і набыць крылы для ўзлёту. Вельмі хацелася б, каб і ў тваім жыцці адбыўся такі цуд, дачушка! Можа, зараз твая першая настаўніца сядзіць побач са мной за партай, сумленна вучыць урокі і марыць калісьці зайсці ў клас і сказаць: «Добры дзень, дзеці! Я ваша настаўніца!»

Непрыкметна праляцеў час. Вось і дзясяты клас. Вучоба ў школе падыходзіць да заканчэння, і я ўсё часцей задаю сабе пытанне: што ж для мяне значыць школа? І ні на хвіліну не задумваючыся, я адназначна магу адказаць, што школа – гэта не проста наведванне ўрокаў і механічнае выкананне дамашніх заданняў. Гэта частка майго жыцця, гэта ўсё самае лепшае, што ў мяне ёсць сёння! Як можна забыць шматлікія ўрокі і перапынкі, гаманлівых сяброў-аднакласнікаў і ўсеабдымнае адчуванне перамогі, калі сам узняўся яшчэ на адну прыступку лесвіцы жыцця, зрабіў крок наперад, пераадолеў самую цяжкую перашкоду! Як лёгка ісці наперад, калі ёсць людзі, якія вераць у цябе, падтрымліваюць ва ўсіх пачынаннях, якія кожны дзень, кожную хвіліну сваім прыкладам нібы гавораць: «Усё атрымаецца! Трэба толькі верыць і імкнуцца да мэты!» Гэта нашы выдатныя настаўнікі – шчырыя, сумленныя, мудрыя. Не згубіць веры ў сябе, у свае сілы – вольны дэвіз навучання ў нашай гімназіі! Я лічу, што мне пашанцавала, таму што навучанне не стала для мяне нудным заняткам. Нават калі хварэю, я імкнуся як мага хутчэй паздаравець, таму што ведаю, што прапускаю шмат новага і цікавага. Я люблю вучыцца і выразна разумею, што без ведаў немагчыма атрымаць добрую прафесію, без ведаў у мяне няма будучыні. А я так хачу, каб ты ганарылася мной, дачушка!

Часта думаю, кім я стану, калі «пайду са школьнага двара»? Ці змагу паступіць у тую навучальную ўстанову, аб якой мару? Вядома, зараз нельга даць адказ на гэтае пытанне, бо нельга зазірнуць у будучыню. Але я цвёрда ведаю, што вучоба

ў школе навучыла мяне самаму галоўнаму, без чаго немагчыма знайсці сваё месца ў жыцці: яна навучыла мяне дысцыплінаванасці, навучыла не баяцца цяжкасцей, вырашаць складаныя сітуацыі, заўсёды адказна і добрасумленна ставіцца да вывучэння кожнага пытання і, галоўнае, – паважаць і любіць людзей. Кім бы я ні стала, я ні на хвіліну не сумняваюся, што буду памятаць пра школу толькі самае добрае!

І абавязкова буду расказваць табе, дачушка, цікавыя гісторыі са свайго школьнага жыцця і вучыць любіць жыццё ў самых розных яго праявах!

Да сустрэчы ў будучыні, мая даражэнькая!

Твая мама.